

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 4 | 15. FEBRUAR 1930 | 79. AARGANG

EN MISSIONÆR UDTALER SIG.

(Af Præsident *John A. Widtsoe.)*

For et Hundrede Aar siden gik trofaste og tapre Mænd, fuld af modig Overbevisning, ud for at forkynde det gengivne Evangelium til Verdens Nationer, uden Betaling, uden jordisk Belønning, over Land og over Hav, trods Foragt, Had og Forfølgelse. Herren var deres eneste Trøst. Disse og dem, som fulgte efter, har baaret Evangeliets Budskab overalt, hvor der var nogen, som søgte efter Sandheden. En Million af levende Sjæle priser og ærer deres Navne. Jeg er en Efterfølger af denne Missionær-Armé, en Hær, der ikke kan sammenlignes med noget andet i Verdens Historie. Jeg vil, som mit Jubilæums-Bidrag, opretholde mit Folks Missionær-Traditioner. Jeg vil gøre mig selv værdig til mit Embede: En Ambassadør for vor Herre Jesus Kristus.

Jeg vil holde mig selv i bedste fysisk Velgaaende ved streng Lydighed til Visdomsordet, ved tilstrækkelig Søvn, ved at staa tidlig op, ved dagligt, alvorligt Arbejde og ved at være regelmæssig i alle mine Livsvaner.

Jeg vil studere Evangeliet hver Dag, saa at jeg maa blive en mere dygtig Lærer af Frelsens Plan.

Jeg vil søge ofte i Bøn at faa den Helligaands Beskyttelse og Oplysning.

Jeg vil indvie hvert Øjeblik af min Tid, alle mine Kræfter, ethvert Talent jeg besidder, til den hellige Kaldelse, der er kommen til mig.

Jeg vil vige bort fra Dorskhed og lægge til Side alle Tanker, der før har optaget mit Sind. Hvert Øjeblik, jeg er vaagen, skal være som en kostbar Perle for mig.

Jeg vil adlyde enhver Regel for Missionær-Vejledning, for at den onde Magt maa lide Nederlag i sit Forsøg paa at lokke mig til Ødelæggelse.

Jeg vil i Aar ved systematisk, energisk Arbejde paa enhver Maade bestræbe mig for at faa mindst to Mennesker til at se Nodvendigheden af at gaa i Daabens Vand og blive indlemmet i Guds Kirke.

Jeg vil være aarvaagen for nye Midler, hvorved det glædelige evangeliske Budskab kan udspredes, og vil søge at gøre et Forslag, som et blivende Bidrag til vor Missionær-Virksomhed.

Jeg vil være uden Frygt i Opfyldelsen af mine Pligter og mild i min Talemaade og Opforsel. Jeg vil bestandig huske, at jeg gaar Faderens Ærinde og vil stole paa Herren, for det jeg tiltrænger i mit Forsvar af hans Sag.

Jeg vil lægge mig efter fuld Pligttroskab og ægte Kærlighed for de Mennesker, jeg er udsendt for at belære — en Kærlighed saa ægte og ren, at alle vil føle dens Oprigtighed og blive vejledet til at forstaa, at Kirken er det store Broderskab blandt Menneskene.

Jeg vil stræbe efter, over alt andet, at være nidkær for Herren, saa han kan bruge mig som et Redskab til at fremme hans sidste Dages Hensigter.

Jeg vil se frem til det kommende Aarhundrede med Øjne, som tro og forstaa; og skue de underfulde Syner, der endnu skal komme.

Maa Herren give mig Tro og Styrke til at gøre dette og endnu mere, og maa jeg være en Mand for Herren, medens jeg deltager i hans Arbejde.

»Der findes intet immaterielt Stof. Aand er Materie, men er finere og renere, og kan blot skelnes med renere Øjne. Vi kunne ikke se det; men naar vore Legemer ere lutrede, ville vi finde, at det alt henhorer til Stoffet.« — Pagtens Bog 131: 7—8.

PRÆSTEDØMMET

KREDSLÆRERNES LEKTIE FOR MARTS.

Tredie Trosartikel.

Vi tro, at alle Mennesker formedelst Kristi Forsoning kan blive frelste ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinancer.

Som Sidste Dages Hellige paaskønner vi Guds Naade, og vi forstaar, at foruden Kristi Forsoning vilde det være umuligt at opnaa en Frelse, thi han har forsonet for Arvesynden og tilvejebragt Opstandelsen foruden nogen Betingelse. Gud onsker at give alle sine Born en Ophøjelse i sit Rige, men dette kan kun opnaas ved Adlydelsen af hans Evangelium.

Praktiske Punkter i Foredragsmaaden.

LEKTIE FOR 1. MØDE I MARTS.

Jesus Kristus.

1. Han er virkelig og i Sandhed Guds Son.
   a. Han er Faderens enbaarne Son (Joh. 1: 14).
   b. Han er den Hojestes Søn (Lukas 1: 32).
   c. Han er »Gud med os« (Matt. 1: 23).
2. Han er en Person adskilt fra Faderen.
   a. Gud herliggjorte ham (Joh. 12: 28).
   b. Han opfo'r til Faderen (Joh. 20: 17).
   c. Han stod ved Faderens højre Haand (Ap. Ger. 7: 55).
   d. Faderen er storre end Sonnen (Joh. 14: 28).
   e. Faderen elsker Sonnen (Joh. 5: 20).
3. Han er væsentlig i Faderens Lignelse.
   a. Han er det udtrykte Billede af Faderens Person (Hebr. 1: 3).
4. Han er en Skaber, han assisterede Gud med Verdens Skabelse.
   a. Han var med til at danne Verden (Joh. 1: 3).
5. Han er vor Frelser.
   a. Han er Lyset og Vejen (Joh. 14: 6).
   b. Der er ingen Frelse undtagen ved ham (Ap. Ger. 4: 12).
   c. »Thi saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Son, den Enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv« (Joh. 3: 16).
6. Han var hos Gud i Begyndelsen (Joh. 1: 1).
7. Han blev givet al Magt (Matt. 28: 18).

8. Han er en Dommer (2. Tim. 4: 1).
9. Han er i Besiddelse af Guddommens hele Fylde (Kol. 2: 9).
10. Han skal tilbedes (Hebr. 1: 6).

* * *

Ved en vis Lejlighed spurgte Frelseren en Samling Farisæer: »Hvad tykkes eder om Kristus? Hvis Søn er han?«

Dette lille Spørgsmaal er et af de mest kendte Skriftsteder i Bibelen. Det har været brugt oftere som et Tale-Emne, end næsten noget andet Skriftsted.

Hundrede forskellige Svar er bleven givet paa dette vigtige Spørgsmaal. Tænkere, Teologer og Moralister har prøvet paa at besvare det. En Fritænker sagde, at Jesus var »den mildeste af de Milde«. Gudfrygtige, troende Mennesker vil sige, at Jesus Kristus i Virkeligheden er Guds Søn. Paa et Punkt er alle Troende, Vantro og Fritænkere enige. De er allesammen enige om, at Jesus Kristus var Historiens største Karakter. Robert G. Ingersoll, Fritænkernes Leder, sagde: »Jeg vil med Glæde hylde ham med mine Taarer.«

Men Mesterens direkte Spørgsmaal: »Hvis Søn er han?« fordrer et mere bestemt Svar. Dette Svar er givet i den inspirerede Optegnelse af hans jordiske Mission. Matthæus citerer Esajas Profeti angaaende Jomfruen, som skulde føde en Søn, og han siger, at den Søn skulde kaldes »Immanuel«, hvilket betyder »Gud med os«. Lukas fortæller os, at han skal »kaldes den Højestes Søn«. Johannes er endnu mere bestemt i sit Vidnesbyrd angaaende Kristi Guddommelighed. Han fortæller os, at han er »Faderens Enbaarne«. Bemærk Ordene: »Faderens Enbaarne«. De er talende. Fra denne Tekst lærer vi, at Jesus Kristus blev avlet i Kødet af Faderen.

Mange guddommelige Benævnelser blev givet Frelseren af det Nye Testamentes Skribenter. Han blev kaldt Herre og Mester, Livets Fyrste, Frelses Ophavsmand, Israels Konge, Kongernes Konge og Herrernes Herre.

Han er i Virkeligheden Verdens Frelser. Han er i Sandhed vor Forløser og Konge. Formedelst Kraften af hans Opstandelse tilvejebragte han hele Menneskeracens Udødelighed. Pauli Ord er bogstaveligt sande: »Thi ligesom alle dø i Adam, saaledes skulle ogsaa alle levendegøres i Kristus« (1. Kor. 15: 22). Formedelst denne Forløsning har han gjort det muligt for os at faa Syndernes Forladelse; og han gav os Magt til,

gennem Evangeliets Gaver, at modstaa det onde. Han oprettede Evangeliet, der er »en Guds Kraft til Frelse« (Rom. 1: 16).

Jesus Kristus er en guddommelig Personlighed. Han har et folbart Legeme af Kod og Ben. I Væsen er han adskilt fra Faderen. Han og hans Fader er ikke een Person, som almindeligt paastaaet af moderne Kristne. Skriften fortæller, at han bad til sin Fader (Joh. 17). Vi kan ikke tro, at han bad til sig selv. Vi læser, at Faderen vidnede om Sønnen (Joh. 5: 37). Vidnede Faderen om sig selv? Det er utænkeligt. Der staar skrevet, at Jesus »opfo'r til sin Fader«. Det er ikke fornuftigt at formode, at han opfo'r til sig selv. Jesus erklærede: »Min Fader er større end jeg«. En Person kan ikke være storre end sig selv. Jesus sagde: »Faderen elsker Sonnen«. Disse Ord er meningsløse, hvis Faderen og Sonnen virkelig er eet. Stefanus saa Jesus staaende ved Guds højre Haand. Alle disse Skriftsteder angaaende Slægtskabet imellem vor Frelser og hans Fader er et afgørende Bevis for, at Faderen og Sønnen er to adskilte Personligheder.

Men sagde Frelseren ikke udtrykkelig: »Jeg og Faderen er eet?« Jo, Mesteren udtalte sig saaledes. Udtalelsen er rigtig nok. Men lad os sporge, paa hvilken Maade er de eet? Vi behøver ikke at søge saa længe efter Svaret. Jesus siger i en af sine Bonner: »Hellige Fader, bevar dem i dit Navn, hvilket du har givet mig, for at de maa være eet ligesom vi« (Joh. 17: 11). Ønskede han, at alle hans Disciple skulde have Udseende af at være et Individ? Visselig ikke. Han onskede, at hans Efterfolgere allesammen skulde være eet i Aand, Tankegang og Hensigt. Faderen og Sonnen er eet netop paa den samme Maade. De er eet i Tankegang, i Aand og Hensigt.

Menneskesønnen er, i Skikkelse og Udseende, som Faderen. Vor Frelser erklærede udtrykkelig denne Sandhed, da han sagde til Filip: »De, som har set mig, har set Faderen«. Paulus havde ogsaa den samme Tanke i Sindet, da han skrev til Hebræerne, at Jesus var Guds »Væsens udtrykte Billede«.

Messias er en Skaber. I første Kapitel af 1ste Mose Bog læser vi: »lader os gore et Menneske i vort Billede«. Denne Udtalelse vil bringe Forvirring til dem, som tror, at der kun er en Gud; thi Teksten angiver tydelig, at en Person taler til en anden. Hvem var den anden? Det var Jesus Kristus. Vor Frelser assisterede Faderen med Verdens Skabelse. Johannes bærer Vidnesbyrd om denne store Sandhed. Talende om Kristus

siger han: »Alle Ting ere blevne til ved det (Ordet eller Kristus), og uden det blev end ikke een Ting til af det, som er« (Joh. 1: 3).

Jesus Kristus er i Besiddelse af guddommelig Magt. Han deler med Faderen Magten til at regere og styre denne Verden. I hans sidste Formaning til Apostlene sagde han: »Mig er given al Magt i Himmelen og paa Jorden«.

Han er Dommeren for hele Verden. Paulus fortæller os i sit Brev til Timotheus, at »Kristi Jesu skal dømme Levende og Døde«.

Han er ikke alene den store Dommer, men han har Guddommens Fuldmagt. Paulus erklærer, at »i ham bor Guddommens hele Fylde legemlig«. Han bliver tilbedt. Der er skrevet, »alle Guds Engle skulle tilbede ham«.

Jesus Kristus var hos Gud i Begyndelsen. Han assisterede Gud med Jordens Skabelse. Han er Faderens Enbaarne i Kødet. Han blev født af Jomfru Marie. I hans Lærdomme, i hans fuldkomne Liv og i de kraftige Gerninger han udførte, aabenbarede han Gud Faderen til Verden. Han blev taget af onde og ugudelige Mænd og korsfæstet for Verdens Synder. Ved hans guddommelige Magt opstod han fra Døden med et følbart Legeme af Kød og Ben. Ved hans Opstandelse fra Døden tilvejebragte han Menneskehedens Udødelighed og evige Liv. Han opfo'r til Himmelen og sidder i Herlighed ved Majestætens højre Haand i det Høje. Han er ifort med Magt og Herlighed. Han er den store Dommer af Levende og Døde. Han er vor Herre og Frelser, Fredens Prins.

LEKTIE FOR 2. MØDE I MARTS.

Guddommen.

1. Der er tre Personer i Guddommen, Faderen, Sønnen og den Helligaand.
   a. »Thi tre ere de, som vidne i Himmelen, Faderen, Ordet og den Helligaand: og disse tre ere eet« (1. Joh. 5: 7 — oversat fra Eng.).
2. Faderen og Sønnen er i Virkeligheden ikke eet.
   a. Jesus opfo'r til sin Fader (Joh. 20: 17).
   b. Sønnen stod ved Faderens højre Haand (Ap. Ger. 7: 55).
   c. Faderen er større end Sønnen (Joh. 14: 28).
   d. Faderen sendte Sønnen (Joh. 5: 37).
   e. Faderen vidnede om Sønnen (Joh. 5: 37).
3. Den Helligaand er en aandelig Personlighed og den tredie Personlighed i Guddommen.

a. Den Helligaand udgaar fra Faderen (Joh. 15: 26).
b. Den er udsendt fra Faderen (Joh. 14: 16).

4. Disse tre Personer er eet i Hensigt (Joh. 17: 11).
5. Disse tre — Gud Faderen, Jesus Kristus, Sønnen og den Helligaand — udgør Guddommen, Universets store herskende Magt.

* * *

En af vore Ældster talte en Aften til en stor Forsamling paa et Gadehjørne i Montreal, Canada, om Bibelens Lærdom angaaende Guddommen. Han beviste fra det Nye Testamente, at de første Kristne blev lært, at der virkelig var tre Personer i Guddommen. Saa fortalte han Historien om, hvorledes denne Sandhed gik tabt. Endelig talte han om Gengivelsen af denne Sandhed i Profeten Joseph Smiths første Syn. Da spurgte han sine Tilhørere: »Kender I en Kirke, som lærte denne bibelske Lærdom om Guddommen i 1820?«

»Den katolske Kirke,« raabte en Katolik.

»Tager De ikke Fejl?« spurgte Ældsten. »Hvis De vil læse Deres Katekismus med Eftertanke, saa tænker jeg, De vil finde, at Katolikerne tror, at der kun er en virkelig Personlighed i Treenigheden.«

»De tror, at der er tre Guder i en Gud,« sagde Katoliken.

»Netop,« svarede Ældsten. »Men Bibelen lærer, at der er tre Guder i en Treenighed, eller Guddommen.«

At der virkelig er tre Personligheder i Guddommen, er meget tydelig bevist i Skrifterne. Disse tre herlige og majestætiske Personer er Gud den evige Fader, den store Skaber, Jesus Kristus, hans elskede Søn, og den Helligaand, en aandelig Personlighed.

Jesus fortæller os, at Faderen sendte ham ned til Verden. Dette Skriftsted er af væsentlig Betydning. Det giver os to vigtige Oplysninger angaaende Slægtskabet mellem Faderen og Sønnen. Faderen er paa en Maade større end Sønnen, thi han brugte sin Myndighed over Sønnen ved at sende ham til Verden. Endvidere er, efter dette Skriftsted, Faderen og Sønnen virkelig to Individer, thi, en Person kan øjensynlig ikke sende sig selv. Frelserens Udtalelse, at Faderen havde »sendt« ham, er aldeles meningsløs, hvis ikke Faderen og Sønnen er to adskilte Personligheder. Ved en anden Lejlighed sagde Jesus: »Faderen er større end jeg«. Vor egen Fornuft vil sige, at en Person kan ikke være større end sig selv.

At den Helligaand virkelig er en tredie Personlighed i den

hellige Treenighed, er gjort meget tydeligt i flere bibelske Skriftsteder. Paa et Sted siger Jesus: »Men naar Talsmanden kommer . . .« (se Joh. 15: 26). Bemærk Ordene: »Som jeg skal sende eder fra Faderen«. De er meningsfulde. De lærer os, at Jesus Kristus sender den Helligaand. Bemærk ogsaa, at den Helligaand er sendt fra Faderen (se Joh. 14: 16). Her erklæres det, at Faderen vil »give« os en anden Talsmand. Hvis de tre Personer i Guddommen virkelig er eet, vilde dette Skriftsted betyde, at Gud vil »give« sig selv til den, der tror paa ham.

I sin sidste Formaning til Apostlene befalede Jesus dem at døbe de Omvendte »i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn«. Det vil tydeligt sige, at de tre Personligheder i Guddommen er saa særskilte, at enhver af dem har et helligt Navn, som skal nævnes i Daabshandlingen. I den smukke apostolske Velsignelse er disse tre særskilte Væsener i Guddommen nævnt. Bemærk det talende Sprog i denne Velsignelse: »Den Herres Jesu Kristi Naade og Guds Kærlighed og den Helligaands Samfund være med eder alle!« (2. Kor. 13: 13). Gennem Jesus Kristus faar vi frelsende Naade. I Gud Faderen dvæler ren Kærlighed, som sendte Sønnen til Verden for at lide og dø for Verdens Synder. Gennem den Helligaand har vi Forbindelse med Faderen og Sønnen. Johannes fortæller os i sit første Brev, at der er tre, der vidne i Himmelen, Faderen, Ordet og den Helligaand, og disse tre er eet. (Se 1ste Skriftsted i Lektien.) I denne Tekst er der udtrykkelig erklæret, at der er tre i Guddommen. Endvidere er disse tre virkelig nævnte ved Navn. Men Teksten siger ogsaa, at de tre var eet. Denne Del af Teksten er ogsaa sand. De er eet. Det vil ikke være vanskeligt at fortolke denne Tekst rigtigt, hvis vi kan opdage, paa hvilken Maade de tre Personligheder i Guddommen er eet. Jesus bad, at de som skulde tro paa ham, maatte være eet, ligesom han og hans Fader var eet. Hvilken Enhed bad han for? Ønskede han, at alle hans Tilhængere skulde have Udseende af een Person. Sikkerlig ikke. Det var hans inderlige Ønske, at hans Tilhængere skulde blive eet i Tankegang, Hjerte og Hensigt. Paa den Maade er Faderen og Sønnen og den Helligaand eet.

Faderen er den Allerhøjeste. Han er den store Skaber og Liv-Giver. Han er et herliggjort, følbart Væsen, i virkelig menneskelig Skikkelse, med et Legeme af Kød og Ben. Jesus Kristus er den store Forløser. Beskikket af Faderen kom han til Verden og led og døde for Verdens Synder. Ved

den guddommelige Magt, som han besad, opstod han fra Døden og tilvejebragte Menneskehedens Udodelighed og evigt Liv. Hans Opstandelse var bogstavelig. Han kom op fra Graven med et Legeme af Kød og Ben. Den Helligaand er et herligt aandeligt Væsen. Den er det tredie Medlem i den hellige Treenighed og den store Budbærer af Sandhed og Trost. Disse tre udgør Guddommen, Universets store herskende Magt.

LEKTIE FOR 3. MØDE I MARTS.

Historisk Lærdom om Gud.

1. Det var en Del af Kristi Mission, at aabenbare den sande Lærdom om Gud.
   a. Han er Guds Søn (Joh. 1:14; Matt. 3: 17; Joh. 10: 33).
   b. Endskont han er i menneskelig Skikkelse (Mark. 6: 3).
   c. Han har et følbart Legeme (Lukas 24: 39).
   d. I Skikkelsen ligner han sin Fader (Hebr. 1: 3).
   e. Han opfo'r til sin Fader (Ap. Ger. 1: 11).
2. Jesus og Apostlene lærte, at der er tre virkelige Personligheder i Treenigheden.
   a. Jesus er, i Personlighed, adskilt fra Faderen (Joh. 8: 42).
   b. Han blev sendt fra Faderen (Joh. 7: 16).
   c. Han og hans Fader er eet i Aanden (Joh. 17: 11).
   d. Den Helligaand er en anden adskilt Personlighed, et aandeligt Væsen (Joh. 15: 26; 16: 13).
3. Hvorledes Kundskaben om den sande Guddom gik tabt.
   a. Lærdommen om Gud, som en følbar Personlighed, stred imod græsk Filosofi.
   b. Grækerne lærte, at der var een Gud — en usynlig Aand.
   c. I det andet og tredie Aarhundrede angreb græske Filosofer den kristne Lærdom om Gud — de sagde, den var urimelig og uetisk, fordi den anerkendte Jesus som en Gud, og erklærede, at han havde en Fader, d. v. s. to Guder.
   d. Kirkens Ledere gjorde Forsøg paa at faa Lærdommen om Gud til at passe sammen med hedensk Filosofi.
   e. 325 Aar efter Kristi Tid adopterede den kristne Kirke det nicænske Symbol — d. v. s. en Gud med tre forskellige Ytringsformer.
   f. I 1820 var der ikke en Kirke, der lærte, at Gud var en følbar Personlighed, og at der var tre Personligheder i Treenigheden.

4. Gengivelsen af den sande Lærdom om Gud.
   a. Om Foraaret i 1820 saa Profeten Joseph Smith Faderen og Sønnen.
   b. Paa den Dag blev Opfattelsen om, at Gud var en Person, gengivet.
   c. Siden den Gang er andre Aabenbaringer bleven givet til Profeten, som forklarer den sande Lærdom om Treenigheden.

* * *

»Tror De, at Jesus Kristus er et følbart Væsen i Dag, med et Legeme af Kød og Ben?« Det var en af de Sidste Dages Helliges Missionærer, der stillede dette Spørgsmaal til en ældre protestantisk Præst, som svarede: »Det tænker jeg«.

Hvorfor skulde denne Præst, som havde prædiket i halvtreds Aar, være saa ubestemt og usikker angaaende saadan et vigtigt Lærepunkt? Han havde faaet sin Opfattelse om Gud fra Trosbekendelser, dannede af uinspirerede Mænd, og ikke fra Bibelen. Den første af disse Trosbekendelser var udarbejdet af et Raad i Nicæa i Aaret 325. Historien om Udarbejdelsen af denne Trosbekendelse er et interessant teologisk Studium. Lad os gennemgaa den i Korthed.

En meget vigtig Del af Jesu Kristi Mission paa Jorden var at lære Sandheden om Gud. Frelseren lignede Faderen saa meget i Udseende, at han sagde til Filip: »Hvo mig har set, har set Faderen«. Denne Jesus var i Skikkelse og Udseende som andre Mænd. Efter sin Opstandelse havde han et følbart Legeme af Kød og Ben. Da han viste sig for sine Apostle i Huset, sagde han: »Føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kød og Ben, som I se, at jeg har« (Luk. 24: 39). Han opfo'r til Himmelen med dette følbare Legeme. Efter sin Himmelfart blev han set af Stefanus, »staaende ved Guds højre Haand«. Fra disse Sandheder og Omstændigheder er det sikkert, at Jesus nu er en virkelig Personlighed, og at han og hans Fader er to forskellige Væsener.

Frelserens Apostle var grundfæstede i Lærdommen om, at Jesus og hans Fader var bogstavelig Fader og Søn; og at de ikke var een Person, men eet i Tanker og Hensigt. De første Apostle og Lærere af Kristendom gik ud og prædikede, at Jesus Kristus virkelig var Guds Søn. Den klare Mening i denne Lærdom var, at der var to Guder. De kristne Præster prædikede denne Lærdom til Grækerne og Romerne og andre

Nationer. Disse Mennesker havde allerede en bestemt Opfattelse om Gud, hvilken de havde lært fra deres Filosofer. Efter disse Filosofers Lærdomme var der kun en Gud, og han var en uendelig grænseløs Aand.

Disse første kristne Præsters Lærdomme angaaende Gud stod i Modstrid til hedensk Filosofi. Filosoferne sagde: »Der er en Gud. Han er en uendelig Aand.« De kristne Præster sagde: »Gud er et følbart Væsen i menneskelig Skikkelse, med et Legeme af Kød og Ben. Der er mere end een Gud. Jesus Kristus er en Gud. Han har en Fader.« Cirka 150 Aar efter Kr. skrev en Filosof ved Navn Celsus et bittert Angreb mod den kristne Religion. Bl. a. sagde han: »Kristne er et raat og uetisk Folk, de tror paa mere end een Gud. De siger, at Jesus Kristus er en Gud, og at hans Fader er en anden Gud.« Senere, omtrent 300 Aar e. Kr., angreb en anden Filosof dem paa en lignende Maade og kritiserede de Kristne, fordi de troede paa mere end een Gud. Andre angreb de Kristne paa Grund af deres Tro paa Jesus som Guds virkelige Søn.

Imidlertid havde Fejl indsneget sig i Kirken. Nogle af den kristne Religions Lærere ønskede at forene de kristne Lærdomme med hedensk Filosofi. Ved Slutningen af det tredie Aarhundrede rejste der sig en stor lærd Tvist angaaende Jesu Kristi Natur. Arius paastod, at Jesus Kristus ikke var Guds Søn; og paa den anden Side af Spørgsmaalet var Athanasius, som paastod, at Jesus Kristus i Virkeligheden var Guds Søn. Diskussionen imellem de to Partier, ledet af disse Mænd, blev saa hidsig, at et stort Kirkeraad blev indkaldt for at afgøre dette Spørgsmaal. Dette Raad blev sammenkaldt i Nicæa i Aaret 325 e. Kr. Efter en langvarig Diskussion udarbejdede de det nicænske Symbol. I dette Symbol gjorde de Forsøg paa at forklare Guddommen.

Dette Raad stod overfor en vanskelig Opgave. De prøvede paa at give en Forklaring om Treenigheden, der vilde tilfredsstille begge Partier i Kirken. De bestræbte sig ogsaa for at definere Guddommen paa en saadan Maade, at de kunde beholde den sande Opfattelse om Kristus og hans Fader som to, men alligevel erklære, at der var kun en Gud, som Hedningerne lærte. Saa i Virkeligheden erklærede de, at der var en Gud med tre Ytringsformer.

Fra dette Symbol fik den kristne Verden sin forkerte Opfattelse om Guddommen. Fra den Tid lærte de kristne Præster, at der kun var een Gud, og at Jesus Kristus kun var en

mystisk Ytringsform af den ene Gud. Denne Opfattelse findes endnu i vore Dage. Saa indgroede var disse fejlagtige Opfattelser, at der i Begyndelsen af det 19de Aarhundrede ikke var en kristen Sekt, der lærte den sande Lærdom om Gud. I 1820 var der ikke en kristen Kirke, der lærte, at Jesus Kristus og hans Fader virkelig var adskilte, følbare Personligheder, som saa tydelig blev lært af Jesus og hans Apostle.

I Begyndelsen af det 19de Aarhundrede skete en stor Begivenhed. En Dreng, 14 Aar gammel, Joseph Smith, blev forvirret over den Strid, der herskede mellem de forskellige Trosbekendelser. Han blev grebet af et brændende Ønske om at vide, hvilken Kirke der var rigtig. Midt i denne aandelige Uro læste han en Dag i Bibelen: »Dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gerne og uden Bebrejdelse, saa skal den gives ham« (Jak. 1: 5). Ordene i dette Skriftsted gik lige til Drengens Hjerte, som Herrens egne Ord. Han troede, at Gud selv havde udtalt denne Forjættelse, og han bestemte sig for at prøve den. En Dag i Foraaret 1820 gik han ud til en Skov, nær ved sin Faders Hjem, for at bede om Visdom. Medens han bad, viste der sig over ham en Lysstraale. Midt i dette Lys stod to himmelske Væsener. Et af dem pegede paa det andet og sagde: »Joseph, denne er min elskelige Søn, hør ham.«

Paa denne herlige Dag blev Sandheden angaaende Gud gengivet til Verden. Paa denne Dag opdagede Drengen Joseph Smith, at Gud Faderen er et herliggjort majestætisk Væsen i virkelig menneskelig Skikkelse; og at han og hans Søn Jesus Kristus er to adskilte Personligheder.

Gennem dette herlige Syn kom Bestemthed og Vished om Gud tilbage til Verden. Disse klare, bestemte Opfattelser om Gud er Kirkens Arveret. De har opvækket i Hjerterne paa de, som har modtaget dem, en levende Tro paa en levende Gud, og har givet dem livagtig Bevidsthed om deres Ansvar overfor Hans Majestæt i det Høje, der leder dem til at ære og tjene ham.

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING

Valgsproget 1930.

Vi stræber efter en større Paaskønnelse af vort Jubilæums-Aar ved at søge efter andres gode Sider.

KREDSLÆRERINDERNES LEKTIE FOR MARTS.

En levende Tro.

Med en levende Tro forstaar vi en Tro, som vil hjælpe os at blive bedre Mennesker, medens vi lever her paa Jorden. Om vi er i Besiddelse af en levende Tro, vil vi forstaa, at det ikke er nok at tro, men at vi maa vise vor Tro i vore Gerninger, med andre Ord: vi vil vise vore Medmennesker, at vi i Sandhed er Guds Børn, idet vi udfører de Ting, han ønsker, vi skal udføre.

Visdomsordet.

LEKTIE FOR 1. MØDE I MARTS.

Fem Betingelser for fysisk Fuldkommenhed.

Sundhed paavirkes af mange forskellige Indflydelser, hvilke vi for Bekvemmeligheds Skyld samler under fem almindelige Afdelinger. Et sundt Menneske skal have: 1) Frisk Luft. 2) Rent Drikke- og Badevand. 3) Passende legemlig Bevægelse (Gymnastik) og tilstrækkelig Leg. 4) Søvn. 5) God Føde. Der er vistnok andre Betingelser, som vil blive omhandlet senere. Hvis man ikke faar tilstrækkeligt af enhver af disse Nødvendigheder, vil Legemet til en vis Grad lide, og Sundhed vil være umulig.

1. *Luft.* Mennesket er et Friskluft-Væsen. Det blev skabt til at indaande Ilt ud af Luften og kan ikke leve uden dens rensende Virkning. Hver Bevægelse, vi foretager, ødelægger utallige legemlige Celler; disse udslidte Celler bliver optaget af Blod-Strømmen og ført til Eliminations-Organerne. Et bestemt Maal af Luft er nødvendigt for ethvert Menneske, mindre end dette er skadeligt.

Derfor er komplet Ventilation af væsentlig Betydning, hvor Mennesker bor og sover, og hvor det ikke er Tilfældet, finder vi Sygdom, daarligt Helbred o. s. v. Tuberkulose og andre Lungesygdomme kommer mange Gange som Følge af utilstrækkelig fri, frisk Luft. Et rask og sundt Menneske kan leve flere Dage uden Fødemidler og Vand, men kun nogle faa Minutter uden frisk Luft.

2. *Vand.* Omtrent to Trediedele af Legemets Vægt er Vand. Fordøjelsesprocessen, saavel som andre legemlige Processer, er afhængige af et frit flydende Omløb gennem Legemet. Man regner, at et voksent Legeme taber 2 Liter Vand hvert Døgn, og til Gengæld derfor skulde man indtage lige saa

meget. Dette skulde vi helst gøre mellem Maaltiderne, et Glas ad Gangen, enten man føler sig tørstig eller ikke.

De fleste Mennesker er ikke klar over, hvor mange legemlige Ubehageligheder der kommer som Følge af Mangel paa Vand i deres daglige Levemaade. Den Vædske, der tjener vort Legeme bedst, er givet af Jordens Skaber. *Rent Vand*, rigtigt benævnt »Adams Øl« og det eneste »Øl«, Adams Efterkommere nogensinde skulde nyde!!

Ved at bade tit, assisterer vi Naturen med at borttage legemlige Forureninger, der kommer ud gennem Hudens Porer.

3. *Legemlig Bevægelse.* Den saakaldte »Forbandelse«, der paalagdes Adam, da han blev forvist fra Edens Have — »I dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød« er i Virkeligheden hans største jordiske Velsignelse. Naar Legemet foretager sig Muskelanstrengelse, flyder Blodet mere frit, flere legemlige Forureninger bliver afført gennem Huden og Lungerne, og den livgivende Fornyelsesproces bliver muliggjort. I Virkeligheden kan man sige, at Liv er *Bevægelse*, thi naar Legemet hviler fuldstændigt, er Døden Resultatet.

Under gunstige Forhold kan man i Almindelighed sige, at et Menneskes Sundhed afhænger af, hvor megen regelmæssig fysisk Bevægelse det faar; man skal selvfølgelig altid undgaa overdreven Træthed og Overanstrengelse. Naar Legemet bevæger sig, udvider Lungerne sig, frisk Luft indaandes, alle legemlige Processer stimuleres, og Menneskene retter sig derved efter Naturens Love. Alle Øvelser skal være regelmæssige og saa meget som muligt i frisk Luft.

Naar en Del af Legemet ikke bliver brugt tilstrækkeligt og regelmæssigt, vil det gradvis tæres bort. Stagnation betyder for et Menneske Sygdom og Død. Visse og tilstrækkelige Bevægelser er Styrkens Hemmelighed, man kan overanstrenge sig, men det er næsten altid Spekulationer og Mangel paa Søvn, der gør sig gældende og *ikke Arbejde.* En klog Mand er én, som adlyder Skaberens store Befaling.

Leg. Mennesker trænger til nogen Adspredelse, og hvis det ordnes og nydes paa en passende Maade, som ikke er skadelig for Legemet, vil det hjælpe at holde den menneskelige Maskine i bedste Velgaaende.

4. *Søvn.* Enhver fysisk Bevægelse, enten bevidst eller ubevidst, odelægger utallige Celler i Legemet, hvilke bestandig bliver fornyet. Naar der er for mange af disse opslidte Celler i Legemets Vædske, føler man sig træt, og Legemet er som

forgiftet. Hvis disse opslidte Celler oplagres hurtigere, end Blodet kan affore dem, kommer Legemets Funktion i Uorden. Afforings-Organer anbringer meget af dette opslidte Materiale, men Naturen har sikret et Middel, hvorved Fornyelsen af det, som er forbrugt gennem Dagen, kan blive erstattet. Dette bliver gjort, medens Legemet sover.

Sovn er af umaadelig Vigtighed, fordi det er medens vi sover, at Hjernen og Nervesystemet er bragt tilbage til normal Virksomhed. Naar man husker, at Hjernen og Hvirvelsojlen indeholder ca. 3000 Millioner Celler, faar vi en Anelse om, hvor stort og indviklet Nervesystemet er, og hvor alvorligt det kan blive, naar det kommer i Uorden. Sovnen er det eneste, som fornyer Cellerne i vort Nervesystem.

Sovnens Varighed bestemmes af Menneskets Alder, Kon eller Omgivelser. Syv Timers Sovn er sikkert det absolute Minimum for en normal, voksen Person, og otte Timer er anbefalet. Born og unge Mennesker, der vokser, trænger til mere Sovn. En kortere Periode synes at være tilstrækkelig for en Tid, men Sundheden bliver tilsidst svækket paa Grund af Mangel paa legemlig Fornyelse. Naturens Gæld kan forblive ubetalt for Maaneder og maaske for Aar, men der vil komme en Tid, naar den vil kræve Betaling og næsten altid med trykkende Renter.

Og atter en anden Sammenligning: Et Menneske kan leve uden Fode i flere Uger, men om vi mister vor Sovn nogle faa Nætter, bliver vort Legeme forgiftet, og vi dor.

5. *Fode.* Da den femte Sundheds-Betingelse, Fode, er et vigtigt Emne med Hensyn til Legemets Næring og Velbefindende, vil Resten af Lektierne i denne Serie omhandle dette Emne alene. Vi vil blot bemærke, at sandsynligvis er det Hovedaarsagen til Sundhed eller Sygdom.

SPØRGSMAAL OG PROBLEMER.

1. Hvorfor er det ikke muligt for et Menneske at adlyde én Sundheds-Regel og tilsidesætte alle de andre og dog forblive rask og sund?
2. Hvorfor trænger den menneskelige Maskine til frisk Luft? Hvad sker, naar man ikke faar tilstrækkelig Luft?
3. Trænger Legemet ikke lige saa meget til frisk Luft om Natten, som om Dagen? Hvis det gor, hvor meget? Hvorledes skal vi faa frisk Luft om Natten?
4. Forklar, hvorfor Legemet trænger til Vand, og hvor meget?

Hvor meget Vand indtager De daglig? Er De paa den sikre Side? Fordi De ikke føler Trang til Vand, er det derfor et Tegn paa, at det ikke er nødvendigt? Hvorfor ikke?
5. Er Arbejde en Velsignelse eller en Forbandelse? Hvorfor? Hvad sker med den Del af Legemet, der ikke bruges? Hvad lærer vi deraf?
6. Hvad sker med Legemet under Søvn? Hvorfor er det en Forbrydelse at nægte sig tilstrækkelig Søvn, i Særdeleshed Børn og unge Mennesker?
7. Hvilken Sundheds-Betingelse er efter Deres Mening den mest vigtige, og hvorfor?

Bevis for Guddommeligheden af Mormons Bog.

LEKTIE FOR 2. MØDE I MARTS.

Josephs Land.

»Og du Menneskesøn! tag dig et Stykke Træ og skriv derpaa: »for Juda og for hans Medbrødre af Israels Børn«; og tag et andet Stykke Træ og skriv derpaa: »for Josef« — det er Efraims Træ — »og for hele Israels Hus, hans Medbrødre« og føj dem sammen, det ene til det andet, for dig til eet Stykke Træ, saa at de blive til eet i din Haand.« (Ez. 37: 16—17).

Baade Mormons Bog og Bibelen (for saa vidt som den er rigtig oversat) er anerkendt af de Sidste Dages Hellige som Guds Ord. At disse to Optegnelser vidne om hinandens Guddommelighed, er en almindelig Lærdom iblandt os. Vi fortolker Bibelen akkurat, som den er skrevet, og ikke efter vor egen personlige Mening eller paa den Maade, vi synes lyder bedst.

Der var bestemte og tydelige bibelske Forudsigelser, ytrede i Mose og andre af Profeternes Dage med Hensyn til det amerikanske Fastlands fremtidige Beboelse af et Folk fra Orienten, og den fortalte ogsaa, hvem de skulde være, og deres Hensigt med at komme dertil. Disse Folk, som Bibelen tydelig siger, er en Gren af Josephs (fra Ægypten) Efterkommere, som paa en vis Tid skulde drage ud til et Arveland langt bort fra Canaan. (Se 1. Mose Bog 49: 22—27; 12: 7, 8; 15: 7—18; 26: 3, 4; 28: 4; 48: 15—20; 48: 4; 5. Mose Bog 33: 13—18).

Bibelen er vedholdende og bestemt i sin Erklæring, at et saadant Folk virkelig skulde forlade Palæstina omtrent 590 f. Kr., under Kong Zedekiah af Judas Regering, og at de vilde være under guddommelig Vejledning. De skulde rejse til et

Land, der vilde overgaa deres nuværende Hjem i alt, hvad der kan gøre et Land tiltrækkende fremfor alle andre.

Skriftstedet i 1. Mose Bog 49: 22—27 er afgørende og gaar lige til Spidsen med Hensyn til disse Folk. Jacob (Israel), Faderen til de tolv Stammer, velsigner sine tolv Sønner, hvilke var bestemt til at spille en vigtig Rolle i Menneskehedens Historie, og af hans Velsignelse paa Josephs Hoved fremgaar følgende Kendsgerninger:

1. At Josephs Efterkommere, i en vis Periode i Fremtiden, skulde skifte Opholdssted.

2. At det Land, der skulde være deres Arveland, skulde være meget større og overgaa alle Lande, de kendte.

3. At Historien om Grenene (Efterkommerne), som skulde »gaa op over Muren«, skulde være større, paa Grund af Forjættelserne, end Historien om Jakobs Stamfædre, Abraham og Isak; thi, siger Jakob: »Din Faders Velsignelser ere mægtigere end mine Forfædres Velsignelser, indtil de evige Højes Grænser.« (Det er en mærkværdig Kendsgerning, at da George Washington aabnede Bibelen for at aflægge sin Embeds-Ed som de Forenede Staters Præsident, hvilede hans Haand netop paa denne Velsignelse, som var givet til Joseph.)

4. Ifølge de Velsignelser, som blev givet til Jakobs Stamfædre, var Abraham og Isak berettiget til Landet Øst og Syd for den store Sø (Middelhavet) fra Floden i Ægypten til den store Flod, Euphrates, indbefattende hele Canaans Land. Denne Sandhed er tydelig fastslaaet i følgende Skriftsteder: 1. Mose Bog 12: 7, 8; 26: 3, 4; 28: 4 og 48: 4.

5. Josephs Velsignelser forudsagde, at hans Afkoms Besiddelse skulde være et Land langt bort fra Landet, som beboedes af Jakobs Stamfædre, lige »indtil de evige Højes Grænser«.

Med Hensyn til denne Velsignelse, finder vi Mose Ord, Israels store Lovgiver og Mand af Gud, da han velsignede Israels Børn inden sin Død, optegnede i 5. Mose Bog 33: 13—18.

Forbind dette Skriftsted med 1. Mose Bog 48: 15—20, hvori er givet Forjættelser, i en Velsignelse paa Ephraim og Manasse (Josephs to Sønner — beskikkede af Jakob til at være Ledere for de tolv Stammer) angaaende Josephs Lands Karakter og Beliggenhed. Det skulde være »midt i Landet«, saa det var sikkert ikke Palæstina, thi det laa ved Søens Bredder.

Og atter, i dette Land skulde findes »en stor Hob Folk«, som vil være Josephs Afkom. Alle amerikanske Arkæologer

forkyndte Evangeliet med Held. Deres Tro holdt Samvittighedsfriheden ukrænket; de var lovlydige og fredelige. Men deres Fred var kortvarig. Uro rejste sig, thi Sandheden har bestandig sine Forfølgere.

De vil maaske spørge, hvorfor blev »Mormonerne« drevet fra Sted til Sted? Maaske nogle af dem var indiskrete i deres stærke Forsvar for Evangeliet, maaske andre udtrykte Meninger, der opvakte Forargelse; men naar de gjorde dette, gik de imod deres Tros Principper. Dette var dog ikke den egentlige Aarsag. Som et Folk blev »Mormonerne« snart en mægtig politisk Magt. De troede ikke paa Slaveri, endskønt Missouri var en slaveholdende Stat. Deraf kom Pøbelens Jalousi og Slaveejernes Frygt. Mange har troet, at de blev forfulgt paa Grund af Flerkoneri, men denne Lærdom kom først ti Aar senere. Religiøs Intolerance og Bigotteri synes altid at være parat til at opvække Pøbelens Voldsomhed.

Tidlig i April 1833 brød Uroen frem, »fordi der var ingen Lov, som kunde befri Staten for de Sidste Dages Hellige, bestemte deres Fjender at gøre det uden Lov. . . . . Et Møde blev afholdt for at udtænke den bedste Maade, hvorpaa de kunde udrydde Mormonerne. . . . . De undertegnede en Erklæring, der sagde, at Mormonerne var skyldig i Gudsbespottelse, uægte Mirakler, Helbredelse af de Syge, Uddrivelse af onde Aander, at de forsøgte at gøre Oprør blandt Indianerne og Negrene, og at de erklærede, at Indianernes Land var deres, formedelst himmelsk Arveret.«

Erklæringen sagde ogsaa, at flere Mormoner kunne ikke faa Tilladelse til at bosætte sig i den Egn, og at Mormonernes Ledere skulde holde op med at udgive deres Avis. Pøbelen samlede sig omkring Trykkeriet, rev det ned og gjorde andre Voldshandlinger. De fangede Biskop Edward Partridge og Charles Allen; og fordi de ikke vilde fornægte deres Tro og Vidnesbyrd om Mormons Bog, blev de to Brødre berøvet deres Tøj og indsmurt i Tjære, blandet med Syre, der aad Kødet fra deres Krop.

De bar denne grusomme Behandling med saa megen Hengivelse og Sagtmodighed, at Pøbelen blev stum af Forbavselse, som Følge af det de bevidnede. Brødrene blev tilladt at trække sig tilbage i Tavshed — med Undtagelse af, at denne Tavshed blev brudt af en *Søsters Røst,* der raabte højt: »I, som har gjort denne ugudelige Gerning, skal lide Guds Hævn, medens de, som har udstaaet Forfølgelsen, kan fryde sig, thi de skal arve en stor og evig Belønning i Himmelen.«

Dette Skrig var sikkerlig fra en Hustru i Sjæleangst. Og, for at gøre det værre, sagde Grevskabs-Guvernør Boggs: »I véd nu, hvad disse Mænd (Pøbelen) kan gøre, og I skal forlade Landet.«

Kort Tid efter, den 23. Juli 1833, kom Pøbelen atter ind i Independence og ransagede Byen for at finde de ledende Brødre og truede de Hellige med Ødelæggelse. De sagde: »Vi skal frigøre Jackson County for Mormonerne, fredelig, hvis vi kan, med Magt, hvis det er nødvendigt. Hvis der ingen anden Vej er til at blive af med dem, vil vi piske og dræbe Mændene, udrydde deres Børn *og voldtage deres Kvinder!*«

De Hellige følte, at det var haabløst at bekæmpe denne Lovløshed, og fordi deres Evangelium var et Fredsevangelium, bestemte de sig for at forlade Landet. Pøbelen lovede at lade dem være i Fred, indtil de drog af Sted. I August tog Oliver Cowdery til Kirtland og fortalte Profeten om denne triste Tilstand.

Men da Oliver vendte tilbage med et opmuntrende Budskab, opdagede han, at Pøbelen havde brudt Loftet, og Uroen var igen rejst. De fik lidt Opmuntring, men ingen Hjælp fra Staten, som i Virkeligheden støttede Pøbelen.

»En Dommer, som man bad om at udgive en Freds-Ordre, nægtede at gøre det, men formanede dem (Mormonerne) til at bevæbne sig og modstaa Pøbelen. . . . . De fulgte dette Raad og bevæbnede et lille Korps; og da disse fredløse Mænd overfaldt dem næste Gang, var de ikke helt uforberedt. Et »Mormon«-Opror blev nu erklæret. Folket var bleven drevet til Fortvivlelse. Statens Hær blev udsendt, og Mormonerne blev afvæbnet. Pøbelen var ubetvingelig i sin Iver for Hævn.«

Da fulgte Handlinger, der bringer én til at gyse ved at tænke derpaa. Mænd blev gennempryglet, Huse plyndret og Voldsomheder udøvedes allevegne i saadan en Grad, at Kvinder og Børn søgte Sikkerhed i Ørkenen.

Bevæbnede Banditter strejfede om i Landet i alle Retninger, gjorde Indbrud i Husene, forskrækkede Kvinder og Børn og truede disse forsvarsløse Mennesker med Døden, hvis de ikke øjeblikkelig vilde flygte. Ud paa de øde Sletter ved Missouri Flodens Bredder, forfrosne af November-Kulden og gennemblødt af Regn, sultne og uden Ly, grædende og hjerteknuste, udvandrede de Forviste. Familier adspredte og adskilte, Mænd søgende deres Hustruer, Hustruer søgende efter deres Mænd, Forældre søgende efter deres Børn, uvidende om de endnu var i Live.

Hvor sandt var ikke det, Mary Fielding Smith havde skrevet til sin Soster: — De Hellige skulle blive prøvet. Herren aabenbarede den samme Sandhed, da han sagde: »Og hvo, der nedlægger sit Liv i min Tjeneste, for mit Navns Skyld, skal finde det igen — —« (Pagtens Bog 98: 13—15; læs det).

»Kristne« Præster førte an for disse Røvere, de kaldte Mormonerne for »Menneskehedens Fjender, og frydede sig i deres Lidelser«. Profeten skriver: »Den 5te og 6te November flygtede Kvinder og Børn i alle Retninger foran den hjerteløse Pøbel. Et Selskab af omtrent 150 Kvinder og Børn flygtede til Sletterne, hvor de vandrede i flere Dage. . . . Under denne Adspredelse af Kvinder og Børn søgte nogle af Pøbelen efter Mændene. . . . .«

Kan vi forstaa, hvilke Opofrelser der blev gjort af den Tids Mødre, for at give os Evangeliet? Hellere end at fornægte deres Vidnesbyrd om Sandheden, led de disse frygtelige Trængsler. En af dem, Søster Abigail Leonard, siger: »Vi fortsætter med vor Vandring, over den kolde, frosne, øde Jord, mange i vort Selskab havde bare Fødder og blodende Ben.«

I November 1833 blev næsten 1500 forsvarsløse Hellige jaget ud af Hjemmene, som de med saa megen Dygtighed havde vundet fra Ørkenen. De fleste krydsede Missouri Floden til Clay County. Her blev de modtaget med nogen Venlighed, og under deres flittige Virksomhed begyndte Ørkenen at blomstre igen. Vandrende Hellige blev ved at ankomme fra Østen.

Tidlig om Foraaret i 1834 rejste Budbærere til Kirtland for at meddele om Tilstanden blandt de forviste Hellige til Profeten. Som Følge deraf rejste han og andre ud omkring til Grenene der i Østen, fortalte dem om Tilstanden i Zion og bad dem om Hjælp og Bistand, saaledes at de var i Stand til at kunne hjælpe deres hjemsøgte Søskende med at bevare deres Rettigheder som Borgere i de Forenede Stater.

Den 5te Maj 1834 startede Profeten, tillige med et Selskab af ca. 200 Mænd med 20 Vogne, lastede med Livsfornødenheder og med tilstrækkelige Vaaben til Selvforsvar, med Missouri som Maal. Dette Tog var »Zions Camp«. De haabede ved Ansøgning til Statens Guvernør, at blive sat i Stand til at skaffe deres Brødre den frarovede Ejendom tilbage. Der var elleve Kvinder i Selskabet.

Som Naadens Engle plejede disse Søstre deres Brødre paa Vejen, da en Kolera-Epidemi hærgede Lejren. Da de ankom til Clay County, uddelte de Hjælp til de Ulykkelige der.

Joseph og Brodrene haabede, at denne tragiske Situation vilde ordne sig ad fredelig Vej, thi den 4. Februar 1834 havde Statens Guvernor udtrykt sin Mening om, at de Forviste skulde faa deres Ejendom tilbage. Han sagde, at det var deres Rettighed. Men den 15. Juni meldte Parley P. Pratt, at han nægtede at indfri sit Lofte. Han manglede Mod til at haandhæve Statens Love. De Missouri-Helliges sidste Haab var bristet. Efter at han flere Gange havde lovet at gøre noget for dem, viste han nu beklagelig Svaghed. Den 3. Juli befalede Profeten, at de skulde opgive Forsøget.

SPØRGSMAAL OG PROBLEMER.

1. Hvorfor adlød de Hellige Aabenbaringen om at samle sig i Zion?
2. Analyser Aarsagen til de Helliges Forfolgelser.
3. Hvilken Drivkraft hjalp Brødrene Partridge og Allen til at udstaa deres frygtelige Prove? Er den virksom i Deres Liv?
4. Droft Forholdene, der bragte de Hellige til at føle, at det var forgæves at soge Hjælp fra Staten.
5. Forklar den sande Side af »Mormonernes Oprør«.
6. Hvad mente Herren, naar han sagde: »Hvis vi nedlægger vort Liv, vil vi finde det igen«?
7. Hvorfor blev »Zions Camp« organiseret?
8. Paa hvilken Maade var Ekspeditionen vellykket?
9. Biskop Edward Partridge, som er nævnt i Lektien, digtede Salmen: »Lad Zion i sin Pragt opgaa«. Og Modet bor sluttes med denne Salme.

DEN DANSKE MISSION.

ANKOMST OG BESKIKKELSER.

Folgende Missionærer ankom til Kobenhavn den 6. Februar med S/S »United States«:

C. Henry Nielsen, Edward P. Nielsen, Elvin C. Jorgensen, som er beskikket til at arbejde i Aarhus Distrikt. Michael D. Ericksen, Gerald Burr, Max E. Mitchell, Grant S. Nielsen, som er beskikket til at arbejde i Esbjerg Distrikt.

Vi byder disse Brodre velkommen til den Danske Mission og nedbeder Herrens Velsignelser over deres Arbejde.

ANKOMST.

Søster Marie Jensen fra Salt Lake City ankom til København den 6. Februar. Hun agter at besøge sin Mand, Ældste Lars P. Jensen, som for nærværende Tid arbejder i Hjørring som Missionær. Søster Jensen forlod København for ca. 20 Aar siden og var kendt den Gang som Søster Marie Imsen. Vi byder Søster Jensen velkommen til Danmark.

AFLØSNING.

Missionær Carl M. Madsen er paa Grund af Sygdom hæderlig afløst fra sit Arbejde i den Danske Mission, hvor han har virket i tre Maaneder. Han vil rejse herfra den 12. Februar med S/S »United States«.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

Han har levet heldig, som har levet rigtig, smilet tidt og elsket meget. Han, som har været respekteret af lærde Mænd og elsket af smaa Børn. Han, som har fyldt sin Plads og fuldendt sin Gerning. Han, som har forladt Verden bedre end den var, da han kom her. Enten forbedret med en smuk Blomst, eller et fuldkomment Digt eller en frelst Sjæl. Han, som aldrig har savnet Paaskønnelse af Jordens Skønhed og var altid villig til at udtrykke det i Ord. Han har altid set det gode i andre og givet det bedste, han havde. Hans Liv er en Inspiration og hans Minde en Taksigelse.

»Flashes from the Eternal Semaphore«.

»Men de, som ikke frygte mig eller holde mine Bud, men oprette Menigheder for sig selv for at faa Vinding, ja og alle de, der handle ugudeligt og opbygge Djævelens Rige; sandelig, sandelig siger jeg dig, at det er dem, jeg vil forstyrre og bringe til at bæve og skælve i deres Indre.« — Pagtens Bog 10: 56.

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.
Udgivet og forlagt af HOLGER M. LARSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording.